

[Aksel Larsen.]

at henstille til Finansministeren og faaet Løfte fra Finansministeren om, at han vil undersøge saadanne Muligheder for en Simplificering af Lovens Administration og Lettelse af Opkrævningen saaledes, at den kun skulde finde Sted hos et færre Antal erhvervsdrivende, end der vil blive Tale om efter Lovens nuværende Udformning, hvorefter Hovedparten af Afgiften skal opkræves hos Detailhandlerne.

I Overensstemmelse med dette Tilsagn er man samtidig blevet enig om at forkorte Lovens Løbetid, saaledes at den udløber allerede med Udgangen af April Maaned 1948.“

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen sagde derefter: endvidere har den højtærede Finansminister lovet at undersøge alle Muligheder i saa Henseende.

„Man har endvidere under Udvalgsbehandlingen drøftet Spørgsmaalet om at skille de egentlig luksusprægede Pelsvarer ud fra de mere almindelige Forbrugsgenstande inden for denne Branche. Heller ikke et saadant Skel har det været muligt at stille Forslag om under Hensyn til den Tid, der er til Raadighed.“

Der kan altsaa ikke være nogen Tvivl om, hvad der var Udvalgets Opfattelse, hvad der var det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Opfattelse, og hvad den højtærede Finansminister havde givet ubetinget Tilsagn om.

Ministeren har svigtet dette Tilsagn; han har ikke foretaget de fornødne Undersøgelser, ikke gjort noget for at skille de egentlig luksusprægede Pelsvarer ud fra de almindelige Forbrugsgenstande inden for denne Branche. Derfor maa vi henstille til den højtærede Minister nu at gaa i Gang med det, han lovede at gøre i December, og faa det gjort. Vi vil ikke være tilfredse med, at man siger, at forskellige erhvervsdrivende mener, at det er udmærket, som det er. Det er ikke disse erhvervsdrivende, der skal bestemme, hvordan Lovens skal være. Og baade af disse — undskyld jeg siger det — parlamentariske Grunde kan vi ikke tilsige nogen velvillig Medvirken ved Behandlingen af det her fremsatte Lovforslag, men ogsaa af reelle Grund har vi vore Betænkeligheder. Jeg mener, at det er ganske urimeligt

at gøre Opkrævningen saa kompliceret og have saa mange som muligt indblandet i den, naar det, som det den Gang blev fastslaaet under Udvalgsbehandlingen, kan gøres langt lettere ved at opkræve Skatten paa Pelsberederierne. Dernæst vil vi gerne være med til en Pelsskat, men vi vil ikke være med til en Pelsskat, der ikke blot lægges paa Zobel og Nertz, Kamschatkabæver og Mink, og hvad det hedder, men ogsaa paa Katteskind, Kaninskind, Kalveskind og Sælskind og den Slags. Noget saadant er ganske urimeligt, og hvis den højtærede Minister vil have vor Medvirken til at faa gennemført en Pelsskat, kommer han til at opfylde det Tilsagn, han gav under Udvalgsbehandlingen og bekræftede her i Tinget i December i Fjor. Den højtærede Minister erklærede selv den Gang under de Forhandlinger, vi havde, at han havde den største Sympati for en Ordning, hvorved vi kunde fritage de ikke-luksusbetonede Pelsvarer for Afgift. Vi vil gerne se denne Sympati omsat i praktisk Handling fra den højtærede Ministers Side, og indtil vi ser et Resultat af dette, maa vi forbeholde os vor Stilling til Lovforslaget.

Tholstrup: Vi glæder os over det varme demokratiske Sindelag, der er kommet til Udtryk i de Nedsættelser og Ændringer, der er sket i visse Henseender i de paagældende Love, navnlig at Isskatten er fjernet, da vi i Modsætning til ærede Medlemmer fra de tre borgerlige Partier glæder os overordentlig meget over, at man tager Hensyn til de Skatteydere, som ikke har Mulighed for at blive repræsenteret foreløbig, nemlig de unge Mennesker, der køber Ispinde — og vi glæder os selvfølgelig ogsaa paa de noget ældre Vegne, der skal have Spegesildene.

Men vi har ogsaa vore Indvendinger, og de gælder for det første Forhøjelsen af Skatten paa Guld og Sølv. Vi er ikke Tilhængere af en Særbehandling af en enkelt Stand, og derfor maa vi tage Afstand fra, at man forhøjer denne Afgift. Den Smule Sølv, der findes endnu, bruges jo ogsaa i væsentligt Omfang til Pletsølv, saaledes at det gaar ud over almindelige Spiseb stik til billige Priser, som er til almindelig Brug for den jævne Befolkning, hvilket Udtryk efterhaanden er det mest almindeligt brugte her. Det vil sige, saadanne Folk maa for at